

R. S.
GREY

*On je obávaný žralok
v právnickej firme,
ona jeho nová
podriadená*

PÁN
VÝNIMOČNÝ

PÁN
VÝNIMOČNÝ

R. S. GREY

PÁN
VÝNIMOČNÝ

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

R. S. Grey
Mr. Big Shot

Copyright © 2023 R.S. Grey
Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková
Jacket design © 2025 by Emil Křížka
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0057-5

1. kapitola

Scarlett

Termín právnický gigant označuje najväčšie a najprestížnejšie právnické firmy v krajine.

Takto sa používa vo vetách:

Najlepší absolventi právnickej školy dostávajú ponuky od právnických gigantov.

Právnické giganty bežne ponúkajú najlepšie platy a bonusy spomedzi zamestnávateľov v tejto oblasti.

A takto sa tento termín používa, keď sa rozprávate so svojím terapeutom:

Keď som pracovala v právnickom gigante, neprešiel deň, aby som neplakala.

Právnický gigant mi zničil život.

Nebyť právnického gigantu, bola by som (vydatá, šťastná, vyrovnaná, triezva).

A takto ho oddnes budem používať ja:

Môj prvý rok v právnickom gigante? Hračka.

Právnický gigant sa stal mojou gigantickou výzvou.

Budík na nočnom stolíku vrieska iba pol sekundy, kým sa za ním načiahnem a vypnem ho. Ani nebol potrebný. Aj tak som už dve hodiny svieža ako rybička. Stojím vedľa postele v starostlivo zvolenom oblečení. Predavačka v Barneys si isto tajne šupla ibuprofén proti tenznej bolesti hlavy

a zvažovala zmenu kariéry, kým som sa konečne dopracovala k pokladnici.

Vybrala som si pohodlné priliehavé čierne nohavice po členky s krémovou blúzkou a opaskom a semišové lodičky s mašlou na päte značky Aquazzura, hoci do kancelárie prídem v balerínach a prezujem sa až tam. Ako doplnky som zvolila hodinky od Cartiera – starší model, peknú manikúru a diamantové náušnice v tvare guľôčky – nič viac.

Takto sa zrejme cítil Batman prvý deň v práci. Stavím sa, že deň predtým ešte skočil s batmobilom do umývačky áut a vyleštil si kolesá. V chvate odtrhol visačky z novučičkových číziem a zo strečových legín a nachystal si všetky tie bezpečnostné prístroje a vecičky. Musel to byť poriadny frmol.

Štekli ma v žalúdku, keď si vezmem kabelku, v ktorej mám všetko potrebné, ba ešte viac. Vyjdem von, pripravená a nedočkavá popasovať sa s dnešným dňom... a v tej chvíli sa na mňa vykadí vták!

Stuhnem a ohromene sa na seba pozriem. Až po chvíli si všimnem bielu hmotu, ako mi kvapká z prednej časti blúzky a mieri rovno na nohavice. Oneskorene sa dostaví aj panika. *NIE!* Zámerne som sa doma zdržiavala, aby som sa necítila hlúpo, keď prikvitnem do práce priskoro, no teraz – *TERAZ!* – si v duchu nadávam. Prečo som pred firmou Elwood Hoyt cez noc radšej nestanovala? Alebo som mala spať rovno pod pracovným stolom. V porovnaní s týmto by bol strýpnutý krk malina.

Je to v pohode, presviedčam samu seba, snažím sa upokojiť búšenie srdca, ktoré isto dosahuje pulz aspoň stodeväťdesiat úderov za minútu. Hrozí mi náhle zastavenie srdca. Veľa nechýba, aby som sa samovznietila. Kráčam, ba bežím do haly v bytovke. Mám slzy na krajíčku, keď zistím, že výťah štrajkuje.

Ešteže som si už vybrala oblečenie na celý týždeň. Rýchlo sa prezlečiem do čiernej hodvábnej blúzky, zletím po schodoch a prenechám výťah všetkým, ktorí nezačínajú prvý deň zvyšku svojho života.

Vyjdem z budovy a gánim priamo na toho okrídleného smrada, ktorý vysedáva na tenučkej halúzke. Prisahám, že sa tvári samolúbo. Nepochybne si už pripravuje svaly zvierača, keby som sa k nemu náhodou znova dostatočne priblížila.

Tajne mu ukážem prostredník. Prst si skryjem druhou rukou, aby ma okoloidúci nepovažovali za bláznivú. Potom zabočím tam, kam som pôvodne mierila, a je to tu.

Prezliekaním som stratila iba desať minút, no mám pocit, akoby to bolo viac. Je prvý októbrový týždeň a po letných horúčavách už niet ani stopy. Náhlím sa po mestských blokoch a užívam si svieži jesenný vzduch.

Nachádzam sa v srdci Chicaga, vo štvrti River North, obklopená luxusnými obchodmi, malebnými reštauráciami a nebotyčnými mrakodrapmi. História dýcha z každého rohu a miest, okolo ktorých sa rada pomaličky prechádzam bez toho, aby som si šla dolámať krk. Žiaľ, dnes nemám čas na latte vo svojej obľúbenej kaviarni ani na bagel z podniku na rohu.

Našťastie, do Elwood Hoytu prídem raz-dva aj peši. Štyristo metrov zvládnem takmer mihnutím oka, zastavím sa iba raz, keď vybehnem na cestu a takmer ma zrazí kuriérске auto. Kovový nárazník auta mi zastane iba pár centimetrov od stehna. Nevľúdny šofér na mňa z otvoreného okna skríkne: „Omrzel vás život, slečna?!“

Nie! Práve naopak – chcem žiť svoj sen!

Posledný raz zabočím a zbadám ho.

V meste ako Chicago akoby chcel každý mrakodrap tromfnúť svojho suseda. Firmy chcú sídliť v obrovských

a impozantných pevnostiach a ani Elwood Hoyt nie je výnimka. Jeho budova neďaleko rieky Chicago patrí k najvyšším v meste. Jej masívna fasáda z kameňa a ocele sa týči do výšav, čo dobre vidieť najmä z miesta, na ktorom práve stojím. V porovnaní s tým mrakodrapom vyzerám ako obyčajný mravček.

Zastanem pred vyleštenými sklenými vstupnými dverami a prezujem sa z balerínok do lodičiek. Napravím si kabelku na pleci, uhladím si vlasy a skontrolujem si menovku, či mi visí na sponke na boku presne tak, ako má. Sebavedome zdvihnem hlavu a cez posuvné dvere vojdem dnu.

Pred turniketmi a kanceláriou strážnikov už stojí Barrett a čaká na mňa. Jeho očarujúci úsmev ma dnes ráno prekvapí. Zo všetkých mojich bratov (a mám ich dosť) sa s Barrettom podobáme najviac. Máme rovnakú úzku tvár, vysoké líčne kosti, tmavé oči a olivovú pokožku. Gaštanovohnedé vlasy má síce oveľa kratšie než ja, no páči sa mi, že si ich necháva prirodzene vlnité. Asi by som za to mala poďakovať Nylesovi – protestuje zakaždým, keď sa Barrett chce dať ostrihať.

V pravej ruke drží hrnček s kávou. Podídem k nemu a bez rozmýšľania mu ho vezmem. Jeho žmurknutie mi prezradí, že aj tak bol určený mne.

„Ideš len tak-tak, sestrička.“

„Stihla som to,“ odsekнем urazene. Azda mi verí, nie? Isto vie, že dnes by som rozhodne nemeškala.

„Potíš sa.“

„To určite!“ Zagánim naňho a srknem si kávy. Trafíl, je to moje obľúbené kapučíno s extra dávkou espressa. O chvíľu už budem prekypovať energiou, keďže dnes ráno nemám v žalúdku svoje zvyčajné raňajky.

„Ak si odmyslím ten pot, obliekla si sa ukážkovo.“ Prezrie si ma od hlavy po päty a hrdo sa usmeje. „Vyzeráš skvele.“

„Myslíš? Nebola to moja prvá voľba.“

Asi bude lepšie nespomenúť toho vtáka. Inak by som sa znova našťvala.

„Vyzeráš dokonale.“

„Babkine hodinky,“ ukážem mu zápästie.

Usmeje sa. „Pekné.“

Ak existuje niekto, od koho prijmem kritiku v oblasti módy, je to určite Barrett. Dnes, v obyčajný utorok, má na sebe tmavomodré sako s tenkými pásikmi s úhľadne zloženou zladenou pásikavou vreckovkou zastrčenou v ľavom náprsnom vrecku. Kravatu má v rovnakom odtieni ako sako a košeľu o čosi svetlejšiu, svetlomodrú ako hortenzia. Vyzerá ako do očí bijúci výbuch farby na neutrálnom pozadí.

Zatiaľ čo v iných profesiách zrejme nikomu neprekáža neformálny pracovný odev v podobe modrých džínsov a tenisiek, právo k nim nepatrí. Firma ako Elwood Hoyt si zvlášť potrpí na vzhľad. Ponúkame komplexné právnické služby vo všetkých oblastiach obchodného práva. Našimi klientmi sú veľké spoločnosti, investičné firmy či rodinní správcovia majetku a všetci si vážia vplyv a povest, ktoré sa spájajú s firmou, ako je tá naša. Nestoja o nejakú trúbu v žabkách, ale o upraveného právnika v obleku šitom na mieru, o niekoho, kto vyzerá a správa sa, že vie, čo robí.

Dúfam, že presne tak pôsobím aj ja.

Barrett ukáže hlavou na výťahy. „Poďme. Odprevadím ťa nahor.“

Dám sa ním viesť. Sebavedome kývne strážnikom.

„Už si dnes bol s otcom?“

„Jasné. Je tu.“

Od nervozity nasucho preglgnem. „A?“

„A som si istý, že sa s ním cez deň určite stretneš. Priprav sa na to.“

Vzdychnem si a spolu s ním čakám, kým dorazí na prízemie jeden z desiatky výťahov. O chvíľu za nami cinkne a my sa otočíme vo chvíli, keď sa lesklé dvere otvoria.

Vojdeme do kabíny. Chce s nami nastúpiť aj mladý blondiak s čerstvo vytlačenou menovkou firmy Elwood Hoyt, no Barrett ho zastaví. „Chodte iným výťahom.“

Tak ho tým vyvedie z miery, že na prahu výťahu iba vyjavene zažmurká. Dvere sa mu zatvoria pred nosom.

„To bolo hrubé,“ konštatujem so smiechom, keď osamieme.

„Ale nevyhnutné.“ Barrett sa otočí ku mne s rozhodným výrazom. „Mám iba pár sekúnd na to, aby som s tebou hodil reč. Už celé týždne som ťa chcel odchytiť, no ako vždy, mal som roboty vyše hlavy. Počúvaj, toto fakt nie je nutné.“

Zachmúrim sa. Odmlčí sa, aby sa nadýchol, a keď znova začne, vraví tak vážne ako hádam ešte nikdy.

„Nikto ti to nebude zazlievať, prisahám. Si hviezda našej rodiny, bystrá sestrička, ktorú zbožňujeme, ale toto? Nemusíš sa zamestnať v Elwood Hyote. Teda, pozri sa na mamu – kde je teraz?“

Zamračím sa, nerozumiem, kam tým mieri. „Na náku-poch na juhu Francúzska...“

Rozprávala som sa s ňou iba včera. Mala záhadne podobné reči ako Barrett. Dohodli sa?

„Mohla si ísť s ňou. A aj by si mala,“ vyhlási zúfalo. Ešte chvíľu a asi mnou aj zatrasie. „Zožerú ťa tu zaživa, Scarlett.“

Prekrižim si ruky cez prsia. Každou sekundou vo mne rastie hnev. „Povedal si to isté aj Wyattovi a Conradovi, keď sem nastúpili?“

Netrpezlivo si vzdychne. „Pravdaže nie. Conrad je z nás najväčší zabijak. Musí byť jedine právnikom, iná profesia by mu nesedela. A Wyatt... nuž, poznáš ho... keď si niečo vezme od hlavy, nič ho nezastaví.“

Zdvihnem hlavu. „Správne. Tak sa tvár, že sa od nich v ničom nelíšim. Nechaj to tak. Je to hotová vec. Už som podpísala zmluvu.“

Prevráti oči, tento malý detail ho sotva presvedčí. „Akoby ju otec nemohol raz-dva roztrhať na kúsky.“

Veľa mi nechýba, aby som vybuchla. Pokrútim hlavou, gá-nim naňho a zatínam voľnú ruku do päste. Ak si nedá pozor, vrazím mu – a poriadne, nie ako keď sme boli deti.

„Prečo ma toľko odhováraš?“

„Lebo tá mám rád a chcem, aby si mala lepší život.“ Vysloví to tak dôrazne a zároveň nežne, až takmer zmäknem. Veľkými hnedými očami ma prosí, aby som to pochopila. No ja sa nevzdám.

Prebodnem ho pohľadom, potom sa odvrátim k dverám výťahu. Ak neprestane, budem ho ignorovať. Je mi z toho ťažko. Veľmi mi pripomína mamu a otca, ba aj Jaspera. Akoby sa všetci proti mne spriahli. Presviedčajú ma, aby som zabudla na profesiu, o ktorej snívam už od malička. Kedysi som prosila mamu, aby mi kúpila detský nohavicový kostým. Keď sme boli malí a otec nás vzal do práce, bratia pobehovali po kancelárii ako odtrhnutí z reťaze, vyťahovali rastliny z črepníkov, zdvíhali slúchadlo a kreslili po stenách, no ja nie. Ja som si sadla za pracovný stôl, zdvihla slúchadlo a vrela slová, ktoré som tu milión ráz počula.

„Sudca, vyplatenie, zmluva, cenová ponuka. Nie! Nijaké ústupky robiť nebudeme!“ Tresla som slúchadlom a otočila sa na stoličke.

Pomyselná moc mi stúpila do hlavy a pritom som hojdala nohami pol metra nad zemou.

Isteže, Wyatt, Conrad a Barrett sú dobrí právnici, dokonca patria medzi najlepších, o tom niet pochyb. No ja mám pocit, že mám v sebe čosi, čím by som ich všetkých prekonala,

minimálne by som mohla zastávať rovnakú pozíciu ako oni a niesť vlastnú zodpovednosť vo firme, ktorú náš otec zakladal. Nemusia ma rozmaznávať.

Barrett ma ani trochu neodradil od môjho cieľa. Iba strácal čas.

„Ak je to všetko, čo si mi chcel povedať, pokojne pokračujme nahor v tichosti.“

Zavrčí a pokrúti hlavou. Výťah nás vezie do cieľa – na sedemdesiate poschodie, čiže na oddelenie fúzií a akvizícií, teda do môjho nového domova v najbližšej budúcnosti. Preženie sa mnou mierna vlna vzrušenia.

„Fajn. Pohovoríme si o tom inokedy. Teraz, keď si naozaj odhodlaná do toho ísť, ti dám jednu radu.“

Zvedavo sa k nemu otočím. Toto ma zaujíma. Celé týždne som bratov uháňala, aby ma pochopili.

„Nájdi si tu spriaznenú dušu a drž sa jej,“ spustí Barrett. „Ja by som inak svoj prvý rok v tejto firme neprežil – treba si vytvoriť okolo seba dobrý tím. Svedomito si zapisuj zúčtovateľné hodiny. Zaznamenávaj ich do systému každý večer. Ak sa na to vykašleš, neskôr to oľutuješ. A nech ti určia hocijaký cieľ, pridaj päťsto hodín. Hračka.“

„Päťsto hodín navyše?“

Mykne plecami, moje zdesenie naňho vôbec nezapôsobilo. „A to je ešte najmenší počet hodín navyše, ktoré niektorí kolegovia odpracujú.“

„Kristepane!“ zasyčím popod nos.

Výťah náhle zastane a Barrett znepokojene vypleští oči. Len čo sa otvoria dvere, pristúpi ku mne, chytí ma za ruku a stiahne k sebe.

Stíšeným hlasom dodá: „A najdôležitejšie je, aby si sa za každých okolností vyhýbala Hudsonovi Rhodesovi. Počuješ? Chodil som s ním na právo a ten chlap nemá zľutovanie. Na

oddelení fúzií a akvizicíí sú štyria partneri – hociktorý z nich bude v pohode okrem Hudsona. Jasné?“

Hohó! „Jasné.“

Hudson Rhodes je stelesnený diabol, vyber si niekoho iného – chápem.

Nastal čas prepnúť sa do právnického režimu.

2. kapitola

Hudson

Viem, že v tejto firme ma považujú za podliaka, a som s tým dokonale zmierený. Starostlivo si zachovávam samolúby imidž uhundraného Grincha zo začiatku príbehu. Ibaže ja sa len teším, že sa mi srdce nikdy trojnásobne nezväčší. Odmeranosť má mnoho výhod. To, že sa ľudia rozprchnú ako krdeľ vrabcov, len čo vojdem do kuchynky, značí, že sa mi ujde viac šišiek a rýchlejšie sa dostanem ku kávovaru. Vyhybanie sa táraniu na chodbách zaručí, že pracujem efektívnejšie. Ušetrím pravdepodobne stovky zúčtovateľných hodín tým, že okolo ľudí, ktorí sa trasú už len z mojej prítomnosti, iba preletím.

Nechcem sa chvastať, ale raz som nového zamestnanca dohnal k tomu, že na záchode zavolať mamičke, akoby mal osem a prvý raz spal v tábore. „Ahoj, mami, neznášam to tu. Šéf mi lezie na nervy. Môžeš po mňa prísť?“

A teraz vám poviem, že v hĺbke duše sa mienim polepšiť. Moje zlé spôsoby ma namočili do problémov, a tak je najvyšší čas, aby som napravil pokazené.

Nasleduje samolúby úškrn.

Nič sa nevyrovnalo potešeniu, ktoré mi prinieslo zabúchanie na dvere kabínky tomu zelenáčovi so slovami, aby „si švihol“.

S vývojom situácie som spokojný. V Elwood Hoyte pracujem takmer desať rokov. Zo stážistu som sa bleskovo vypracoval na partnera a čochvíľa k svojmu menu na cedulke pridám nový titul: *senior partner*.

Je to fakt smiešne. Väčšina kolegov by sa uspokojila s mojou terajšou pozíciou partnera v najdôležitejších inštitúciách Elwood Hoytu v Chicagu. To je ono. To je méta.

No ja chcem viac. Ako každý správny podliak chcem ovládnuť svet a to, že sa stanem senior partnerom, nemá od toho ďaleko.

S týmto cieľom na pamäti som súhlasil s neplánovaným stretnutím so šéfom. Anders Elwood je jeden z dvoch zakladajúcich partnerov v našej firme. I keď má po šesťdesiatke, do dôchodku sa nechystá. Hoci všetkých v tejto budove môžem zďaleka obchádzať, pri ňom zo seba dolujem zvyšky ľudskosti. Musím sa úprimne usmievať. Nateraz.

„Hudson? Máš chvíľku, však?“ povie, len čo seabavedome vojde do mojej kancelárie vo chvíli, keď vytáčam číslo na mobile.

Tolká moc! Ani nezaklopal! Pokúsila sa ho Lucy vôbec zastaviť? (Niežeby sa jej to mohlo podariť...)

Odložím mobil a vstanem. „Pravdaže. Čo potrebujete, pán Elwood?“

Asi ide o problém s nejakou zmluvou, o nejaký dodatok, ktorý mám skontrolovať. Anders nepracuje na oddelení fúzií a akvizícií, no keď máme rozpracované rozsiahle zmluvy v hodnote miliárd dolárov (takých je vlastne väčšina), zvyčajne na ne osobne dohliada, zvlášť počas skúmania finančnej situácie zúčastnených strán a uzatvárania.

„Ako viete, všetky moje deti kráčajú v mojich šľapajach a dali sa na právo.“

Toto som nečakal.

Obíde môj stôl a zastane pri okne, pričom prevrhne jednu z mojich trofejí, ktoré pri ňom stoja. Až sa myknem, keď zarinčí sklo, no on tomu nevenuje pozornosť.

„Barrett, Wyatt, Conrad – som hrdý na to, že moji synovia zakotvili tu v Elwood Hoyte.“

Iba prikývnem. Radšej držím jazyk za zubami, pretože netuším, kam rozhovor smeruje. Nespomínam si, kedy Anders vošiel do mojej kancelárie, aby mi vykladal o svojich deťoch. Ba o hocičom, čo sa netýka práce.

Bratia Elwoodovci, pochopiteľne, sú v našej firme známi. Chvalabohu, v chicagskej pobočke pracuje iba jeden z nich. Posledné, čo potrebujem, je, aby mi konkurovali až tri šéfove deti namiesto jedného. I keď je pravda, že Barrett je inteligentný a schopný, nepovažujem ho za rivala. Najmä preto, lebo nepracuje na tomto oddelení, a keď som si ho naposledy preklepol, mal na tento rok naplánovaných iba dvetisíc zúčtovateľných hodín.

Ja som minulý rok prekonal hranicu tritisícpäťsto. Prinášal som tejto firme najväčší zisk, čo dokazuje aj tá malá trofej, ktorú Anders tak nedbanlivo zhodil.

„Bohužiaľ, moje najmladšie dieťa sa takisto rozhodlo pridať k rodinnej firme.“

Nazvať Elwood Hoyt rodinnou firmou je smiešne. Akoby Waltonovci nazvali Walmart obchodíkom s rozličným tovarom. Elwood Hoyt zamestnáva tisíce právnikov po celom svete, len tu v Chicagu vyše sedemsto.

„Určite ste hrdý.“

Otočí sa ku mne a podráždene na mňa zagáni.

Okej, beriem späť, nie je hrdý.

„Zúrim,“ vyplúje. „A ako! Moja Scarlett do tohto sveta nepatrí, nie medzi...“ kriticky si ma premeria, potom vetu dokončí: „... takých bezohľadných mužov, ako ste vy.“

Dobre vedieť, že moja povest' prenikla aj do najzašitejšieho kúta tejto pobočky. Ak ma Anders Elwood považuje za bezohľadného, zrejme robím niečo správne. Ani on sám nie je neviniatko.

„Som si istý, že vaša dcéra to zvládne.“ Musel som si zahryznúť do jazyka, aby som neukázal na dvere a nedodal: *Ak je to všetko, neprekážalo by vám, keby...*

„Našťastie, o to sa nebojím. Postaráte sa o to namiesto mňa.“

Načisto zmätený zažmurkám.

„Vybrala si fúzie a akvizície,“ pokračuje. „Nastupuje dnes. Má sa jej ujať Amaya Chandrová. Je to síce schopná právnička, no nepracuje u nás tak dlho ako vy. Nie je v jej záujme uľahčiť to mojej dcére. Rozumiete mi?“

Moje mlčanie ho prinúti vysloviť to za mňa.

„Choďte na ňu zľahka. Pomáhajte jej. A je to.“ Má tú drzosť, aby sa usmial a dodal: „Vyjadril som sa jasne?“

„Krištáľovo jasne.“

Prikývne a otočí sa k dverám. „Dobre. To rád počujem.“

Len čo vyjde z kancelárie na chodbu, chytím telefón. Moja asistentka Lucy zdvihne po prvom zazvonení.

„Čo potrebuješ?“ opýta sa. Formálnosť nie je nutná.

„Zisti, kedy dnes nastupujú noví zamestnanci. Už sú tu? Videla si ich?“

Na linke čosi zašuchoce. „Och, začínajú už dnes? Len sa poz...“

„Potom mi zavolaj,“ poviem a zavesím.

Lucy Sadlerová, čulá sedemdesiatdeväťročná pani, je pravdepodobne najstaršou osobou v tejto budove a je mojou spoľahlivou asistentkou, odkedy ma povýšili. Zdedil som ju po partnerovi, ktorý pred desiatimi rokmi odišiel do dôchodku. Lucy by možno odišla tiež, keďže je jeho prateta, no rozhodla

sa ostať a teraz sme najlepšími priateľmi, hoci ani jeden z nás by to nepriznal.

Zazvoní mi telefón.

„Čosizistila?“ Jedno slovo, vyslovené päťdesiat ráz za deň.

„Vravel si noví zamestnanci?“

Pošúcham si očné. „Hej, Lucy. Nováčikovia.“

„Idem na to.“

Kým čakám, až sa znova ozve, sadnem si a otvorím internet. Napíšem do vyhľadávača Scarlett Elwoodová. Ako každý dobrý právnik, aj ja si musím všetkých preklepnúť.

Nevedel som, že Elwoodovci splodili aj štvrté dieťa. Koľko detí vlastne dvojica potrebuje? Dočerta, sú iba štyri?

Prebehnú mi zimomriavky po chrbte.

Predtým než sa načítajú výsledky vyhľadávania, predstavím si Scarlett ako Andersa v sukni, s hustou šticou bielych vlasov, bokombradami a chlpmi trčiacimi z nozdier. Potom sa objaví prvá strana výsledkov a hneď navrchu obrazovky svieti portrét najmladšej Elwoodovej vo vysokom rozlíšení. Hm, mýlil som sa. Toto dievča – *dievča*, pretože nemôže mať viac než dvadsaťtri rokov – je hnedovlasá sexbomba. Scarlett sa zrejme podala na matku, tak ako Barrett. Úžasné vlasy, husté gaštanové kadere, jej lemujú ostýchavú tvár. Z očí jej srší mladosť plná nádeje a má zvodný, no nie provokatívny úsmev. Vyžaruje z nej mladistvý šarm, aký by človek očakával od svojej detskej lásky.

Keď si uvedomím, ako sa mi zvláštne stiahol žalúdok, spamätám sa a prechádzam výsledky, až kým nenájdem to, čo naozaj hľadám: informácie. Na internete je milión právnických diskusných fór. Stačí zadať slová „Reddit“ a „Scarlett Elwoodová“ a načíta sa množstvo výsledkov. Zjavne je obľúbenou témou.

Rýchlo čítam. Nemám čas mrhať časom. Čaká ma celodenná práca, ktorá nezahŕňa stalkovanie cudzej osoby na internete.

Anonymous134_x: Je fakt protivná. Chodili sme do rovnakého ročníka na práve na Kolumbijskej a mali by ste vidieť, ako sa jej profáci podlizovali. Vďaka svojmu „taTkovi“ sa určite nemusela učiť ani na jediný test... Fuj! Je mi z toho zle.

LawGirlXO: Počula som, že takto to u nej chodí celý život. Chodila do elitnej súkromnej školy. Rozmaznaná princeznička. Strašne mi lezie na nervy, že ľudia ako ona zaberajú miesta právnikom, ktorí si to miesto naozaj zaslúžia.

Anonymous134_x: Presne! Bez rodiny by sa na Kolumbijskú v živote nedostala.

Throwaway13339990: @Anonymous134_x Dokáž to alebo sklapni.

Anonymous134_x: Hovorím z vlastnej skúsenosti. Profesor jej predĺžil termín na odovzdanie práce, lebo Scarlett chcela ísť s rodinou na dovolenku do Saint-Tropez alebo niečo také. To by sa nikomu z nás nestalo. A boli aj iné veci... no ver mi, keď vravím, že je privilegovaná. Profáci vedeli, že je nedotknuteľná, akoby jej tatko poťahoval za nitky či čo. A my ostatní sme mohli iba makať ako šróby...

Prejdem ešte zopár stránok, potom usúdím, že stačilo. Aj keď nenávisť šíria anonymne iba zbabelci, mienka týchto ľudí je jasná. Nie je ťažké vyvodiť z ich jedovatých slov náležitú informáciu.

Okrem toho, nemusím sa zamýšľať, či je v tých výrokoch kus pravdy; práve mi to potvrdil sám jej otec. Prišiel za mnou a ani sa nerozpakoal: Chod' na Scarlett zľahka. Zametaj jej cestičku... a tak ďalej.

Toto však nie je škôlka, ale najlepšia právnická firma široko-ďaleko. Ľudia urobia možné aj nemožné, aby sa sem dostali, obetujú všetko, zadlžia sa až po uši – a iba preto, aby sa mohli pozeráť, ako si sem niekto ako Scarlett napochoduje ako hviezda? To je na nervy.

V skutočnosti ma teší, že ma Anders požiadal, aby som si ju vzal na starosť. Nič si neužijem tak ako chvíle, keď si Scarlett Elwoodovú podám. Stavím sa, že tu neostane ani do obeda. Vydrží len do desiatej a potom vezme nohy na plecia. Pravdaže, jej otec si možno vyžiada moju hlavu na podnose, pretože som nesplnil jeho želanie, no niečo mi vraví, že vie, o čo tu ide. Ak sa jeho dcéra ako právnička neosvedčí, skôr či neskôr sa to ukáže, bez ohľadu na to, v akom tíme bude.

A ak bude jej otec odhodlaný nechať ju hrať sa na právničku, zatiaľ čo my ostatní sa pôjdeme pretrhnúť od roboty, bude si musieť nájsť iného primitíva, ktorý si ju vezme na starosť, pretože ja to nebudem.